

Osobné skúsenosti

28. Tamara Majanova

Narodila som sa v regióne mesta Gorkij. Celú vojnu som prežila u tety, ktorú som považovala za mamu, aj som ju volala mama. Nemala vlastné deti a preto mi venovala všetok svoj čas a hlavne – duševné teplo. Moja mama (tetu som volala mama, a vlastnú matku - mama Lida) bola veriaci človek. A, treba povedať, že v našom útulnom, maličkom mestečku bolo veľa veriacich ľudí. V blízkosti domova nebolo cirkevné spoločenstvo, ale u jednej babičky sa pravidelne konali modlitebné stretnutia. Ľudia tam rozprávali, ako ich Boh požehnal a ja som rada počúvala ich príbehy. Od mojich 5 rokov som sa modlila vždy, keď mi bolo ťažko a prosila som Boha o pomoc. Tým viac, keď okolitá príroda, ktorá ma obklopovala, ma priam nútila premýšľať o Ňom.

V roku 1959 som sa presťahovala do mesta Gorkij. Núkalo sa tu veľa lákadiel a ja som sa naplno ponorila do víru mestského života, zabúdajúc pritom na Boha. Len vtedy, keď mi bolo ťažko, som si spomínala na Boha a rovnako ako v detstve som k Nemu vysielala prosby, používala som Ho skôr ako takú „rýchlu pomoc“. Potom som sa vydala a v 1974 roku sa mi narodila dcérka. A vtedy nastali vážne problémy. Hneď po pôrode som ochorela na zápal prsníkov (mastopatia), v rovnakom čase sa u nedávno narodenej dcérky objavil ťažký kožný vred (furunkulum) a mame zistili rakovinu štvrtého stupňa. Čo teraz? Koho skôr zachraňovať? Mamu odviezli do nemocnice, podrobili ju operácii a bolo potrebné navštevovať je aspoň raz denne. Lekári mi povedali, že mama čoskoro zomrie. Nevládala som: nechodila som, iba som sa takmer „plazila“ po byte, veľmi ma bolela hrud' a pred očami mi zomieralo vlastné dieťa! Bola som vydesená, že nebudem môcť pochovať mamu tam, kde ma prosila - na dedine Gorbatovo. Dlho som sa nevydržala modliť, len som šepkala: „Bože pomôž!“ Prosila som známych, aby mi opatrili dieťa na tri dni, kým pochovám mamu, ale každý mal svoje problémy. Prosila som mamu Lidu, ktorá žila v Moskve, aby k nám na 3 dni pricestovala, ale odmietla. V Moskve žila ešte jedna moja teta, veľmi bohatá, s ktorou som však nikdy nebola v kontakte, len som vedela, že existuje a že ju volajú Kapitolina. Čo teraz? Nevidela som žiadne východisko.

Na vrchnom poschodí v našom vchode žila susedka Rita, s ktorou som sa priatelila. Rita mala kamarátku Mašu, ktorá mala kamarátku v Moskve. Práve v Moskve sa odohrala neuveriteľná a udivujúca udalosť! Maša odcestovala do Moskvy ku svojej kamarátke na oslavu narodenín. Počas oslavy sa oslávenkyňa spýtala: „Ako sa má Rita? Maša odpovedala, že dobre a dodala: „Ale jej susedka Tamara je v beznádejnej situácii“ a rozpovedala jej všetko o mne. A na tejto oslave – ó zázrak - bola prítomná moja príbuzná, teta Kapitolina! Všetko sa podrobne popyzvedala a pochopila, že v Gorkom umiera jej sestra. Okamžite sa rozhodla vycestovať do Gorkého, hoci bola invalid druhej triedy. Sám Boh mi poslal do cesty moju príbuznú, ktorej som sa hanbila zavolať. V takom obrovskom meste, ako je Moskva, On zariadil takúto neuveriteľnú zhodu okolností! Bola to Božia odpoveď na moju modlitbu. Sám Boh poslal ku mne moju neznámu príbuznú.

Keď ku mne prišla, nevedela hneď, komu treba najskôr pomáhať. Pricestovala, aby sa rozlúčila so sestrou, a tu toľko problémov: mala som hrozné bolesti a moja sotva 1,5 mesačná dcérka bola v ťažkom stave. Najskôr ma poslala do nemocnice na operáciu a ihneď po mojej operácii zavolała sanitku pre moju maličkú dcérku. Odviezli ju do detskej nemocnice, kde som ležala s ňou a do svojej nemocnice som cestovala na preväzy. Keď

mama zomrela, teta Kapa zostala s mojou dcérkou v nemocnici namiesto mňa a ja som mohla odísť mamu dôstojne pochovať do Gorbatova. Postupne sme sa uzdravili, ja aj moja dcérka. Tak Boh rozuzlil túto prepletenú kopu strašných problémov.

Zaujímavý príbeh som prežila v období krátko pred odchodom do dôchodku, keď som mala 47 rokov. V tom čase som pracovala ako zástupkyňa riaditeľa oddelenia v Inštitúte epidemiológie. Keď prišiel nový zástupca riaditeľa, začal si na miesta dosadzovať svojich ľudí a tak mi priamo povedal, aby som si dala výpoveď. Odmietla som to. Vtedy to bolo so zamestnaním veľmi ťažké: bolo to obdobie perestrojky – veľa sa prepúšťalo. Preto ma preradil z pozície zástupcu riaditeľa oddelenia na pozíciu obvyčajného inžiniera, ale ja som aj napriek tomu výpoveď nedala. Potom si vymyslel preskúšanie odbornej spôsobilosti pracovníkov. Moja nadriadená, ktorá nedávno nastúpila na svoju pozíciu a ktorá ma prakticky nepoznala, na jeho príkaz napísala na mňa veľmi zlý posudok. Zdalo sa, že výpoveď ma neminie. Noc pred previerkou bola veľmi ťažká: striedavo som zaspávala a prebúdza sa, no po celý čas som sa vrúcne modlila k Bohu, aby ma ponechal v práci, aj v spánku som sa modlila! A Boh mi odpovedal absolútne nečakaným spôsobom. Vyšlo najavo, že keďže som na novej pozícii menej ako rok, nespadáam do skupiny tých, ktorí budú robiť previerku a zostala som pracovať v podniku. No zástupca riaditeľa sa nevzdával: bez ohľadu na všetko stále trval na mojom odchode. Pokračovala v modlitbách a náš boj sa skončil tým, že nie ja, ale on dostal výpoveď. Toto bol pre mňa ďalší veľmi jasný dôkaz, že Hospodin ochraňuje svoje deti. *„Uvaľ na Hospodina svoju cestu a nadej sa na Neho, a on učiní“* (Žalm 37,5).

Doma som mala vždy zapnuté rádio. Vtedy, v roku 1992 v ňom každý deň pozývali ľudí do Paláca športu na prednášky a biblické kurzy, ktoré viedol austrálsky prednášateľ. Približne v období od roku 1967 až po 1990 som sa pokúšala sama čítať Bibliu, ale málo čomu som rozumela. Reklama v rádiu išla deň čo deň. Nakoniec som si povedala: „A prečo by som tam nešla?“ Začala som chodiť na prednášky, ktoré som si vybrala, no nemohla som ich počúvať: ihneď som zaspávala. Poradili mi, aby som sa modlila a tak som povedala: *„Ježiš Kristus, daj mi ducha bdelosti!“* A ospalosť prestala. Všimla som si jednu ženu, čo sedela pred mnou a tiež spala, pomodlila som sa aj za ňu to isté a aj ju ospalosť prešla. No sústrediť sa na prednášku som aj tak nedokázala. Zapamätala som si len jednu vetu: *„Hospodin nikdy nemešká!“* Domov som sa vracala v preplnenom trolejbuse. Vedľa stála žena, ktorá na mňa zlostne zazerala. Pomodlila som sa za ňu: *„Bože, nech sa tá žena usmeje!“* Na ulici bolo veľmi pochmúrne a zamračené počasie. Už som musela vystupovať a žena bola stále zachmúrená a pomyslela som si: *„Namojveru, na prednáške hovorili, že Hospodin nikdy nemešká, ale na moju modlitbu nestihol odpovedať.“* Keď som už stála pri dverách, odrazu sa rozostúpili oblaky a zasvietil silný lúč slnka a žena, ako to videla, sa usmiala. Aký predivný je náš Hospodin! On vie pomocou Svojho slnka zohriať aj našu zem i naše zamrznuté srdcia.

Po ukončení cyklu prednášok sme sa s dcérou dali pokrstiť. Chápala som, že treba chodiť do cirkevného spoločenstva, ale mala som problém s ranným vstávaním, všetky bohoslužby sa konali vždy ráno. A tak som sa raz rozhodla, že nebudem chodiť, že sa budem sama doma modliť a čítať si Bibliu. Povedala som Bohu: *„Keby sa bohoslužby začínali o 12-tej hodine, chodila by som.“* O dva týždne neskôr mi povedali, že bohoslužby sa budú konať na dve zmeny a druhá zmena bohoslužieb sa bude začínať o 12-tej hodine. Boh vyriešil aj tento môj problém. On sa správal ku mne ako k malému dieťaťu, o ktoré sa treba postarať. Aká veľká je Božia trpezlivosť voči každému z nás!

Čas bežal. S každým rokom som čoraz radšej chodila do cirkevného spoločenstva. Koľko tam bolo ľudí, všetci tak rozdielni a rôzne osobnosti. Zvláštnosťou môjho charakteru

bolo, že som si vždy chcela všetky kázne overiť na sebe: a naozaj je to tak, ako hovoril pastor? Raz som si vypočula kázanie, ako jedna žena nástojčivo žiadala Boha, aby splnil jej želanie, pričom sa Boha nepýtala, či je to pre ňu dobré a neskôr sa ukázalo, že jej to bolo na škodu. V tom čase ma veľmi trápila alergická nádcha: tri a pol roka som vôbec nemohla dýchať nosom. Keď som po kázaní prišla domov, úpenlivo som prosila Boha: „Bože, pomôž mi dýchať nosom, uzdrav ma prosím, uvoľni mi nosné dutiny. Ty si povedal: „Proste a bude vám dané.“ (Evanjelium Matúša 7,7) V mene Ježiša prosím, amen.“ Ale nedodala som: „Nech je všetko podľa Tvojej vôle“ – tak som bola silno presvedčená, že uzdravenie bude pre mňa pozitívom. Hospodin okamžite odpovedal na moju modlitbu! Začala som dýchať nosom. Na druhý deň som išla do práce. Bola zima. Stála som na zastávke a studený vzduch mi prechádzal priamo cez nos ako cez veľkú trúbu. Najprv som prechladla a potom som dostala zápal pľúc. Bola som dlho chorá: len čo som sa dala vypísať do práce, zasa som ochorela. Najprv som nechápala, prečo sa to deje. No nakoniec som poprosila Boha o odpustenie za prílišnú sebadôveru, zato, že som vtedy žiadala o uzdravenie a nespýtala som sa na Jeho názor. Je možné, že by ma uzdravil v inom čase a iným spôsobom. Úprimne som poprosila o prepáčenie a sľúbila som, že už nikdy nebudem prosiť o splnenie mojej vôle, ale len Jeho – a nech sa stane tak, ako On bude chcieť. Po tejto modlitbe som bola úplne uzdravená. Tak ma Boh naučil spoliehať sa na Jeho múdrosť.

Takto ma Boh „pasie“ ako ovečku, ktorá Mu chce stále niekam odbiehať. No hlavné je, že súhlasím s Ním, keď ma usvedčuje a vyučuje. On po celý čas „občerstvuje moju dušu; vodí ma po cestách spravodlivosti pre svoje meno. ... Áno, len dobré a milosť ma budú sledovať po všetky dni môjho života, a budem bývať v dome Hospodinovom dlhé časy.“ (Žalm 23,3 a 6)

Preložené so súhlasom www.3angels.ru.

